

кількість студентів, зменшити будь-які зовнішні впливи на формування оцінки та ін.

Водночас практика показує, що намагання контроль тестових знань студентів абсолютизувати, представити його головним, а то і єдиним, не має під собою ніякого підґрунтя. Такий висновок пояснюється такими факторами: по-перше, тестовий контроль потребує рівня формалізації, а наукове знання, особливо гуманітарне, далеко не завжди підлягає формалізації; по-друге, гуманітарні дисципліни у своїй основі носять світоглядний характер, що реалізувати через тест не можливо; по-третє, філософські дисципліни вчать передусім не мисленню, а накопиченню фактичного матеріалу. Оцінювати вміння мислити, аналізувати через тести надзвичайно складно, тому що тести фіксують не процес, а знання певної інформації, що важливо швидше як засіб, а не мету навчання.

Можна приводити й інші аргументи як за, так і проти. Але наведеного вище досить, щоб не впасти в ейфорію з приводу тестування. Потрібно розуміти, що тестовий контроль знань студентів важливий засіб об'єктивного контролю знань, але не єдиний, і не абсолютний. А це означає, що оцінювати знання студентів лише через тестування було б помилкою.

Тестовий контроль повинен посісти певне місце серед інших форм і засобів контролю. І лише в цьому випадку буде ефективним. Абсолютизація цього виду контролю знань швидше нашкодить, ніж принесе користь навчальному процесу.

О.О. Кушнір

МЕДІАОСВІТА ЯК ЗАСІБ ІСНУВАННЯ ЛЮДЕЙ У СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ УМОВАХ

У наш час кількість інформації, яку щоденно отримує і має обробляти кожна людина, невпинно зростає. Щоб не «відставати від часу», необхідно мати навички зі швидкого сприйняття інформації, вичленовування найголовніших моментів, саме тієї інформації, яка справді потрібна, відстеження тих аспектів, які можуть містити неправдиву інформацію чи елементи маніпулятивного впливу на свідомість чи підсвідомість. Отриманню саме таких навичок сприяє навчальний курс «медіаосвіта». Недарма медіаосвіта проголошена ЮНЕСКО одним із пріоритетних напрямів у педагогіці XXI століття. Ця наука втілює принципи гуманізації освіти, сприяє підвищенню інтелектуального, культурного, духовного, морального рівня майбутнього фахівця.

Сучасні медійні засоби часто не дуже правдиво віддзеркалюють події, що відбуваються, свідомо маніпулюючи свідомістю людей, формуючи упереджене ставлення до певних особистостей, політичних та

економічних процесів. Тільки людина, що володіє знаннями з медіаосвіти, знає принципи формування таких повідомлень «зсередини», здатна вичленовувати елементи хибної інформації чи маніпулювання. До курсу медіаосвіти залучені всі медіакомунікації: друковане слово, графіка, звук і рухомі зображення, що створюються за допомогою будь-яких технологій.

Взагалі медіаосвіта має надавати такі знання:

- 1) як створювати, критично осмислювати й сприймати медіатексти;
- 2) як визначати політичні, соціальні, комерційні, культурні інтереси авторів медіатекстів, відповідно оцінюючи, на чію користь може бути подана інформація;
- 3) як вичленовувати на основі медіатекстів основні цінності, які несуть в собі медіа;
- 4) як навчитися добирати необхідну інформацію для створення власних текстів і залучати тих людей, яким це також може бути цікаво;
- 5) як забезпечувати вільний доступ для власної медіапродукції.

Таким чином, медіаосвіта виявляється необхідною дисципліною як для щоденного існування в умовах інформаційних потоків, так і для грамотної професійної і навчальної роботи з інформацією. Тільки повне оволодіння цією наукою дозволить ефективно використовувати наявну інформацію, не заплутавшись у морі неправдивої інформації, а також такої, що містить елементи маніпулятивного впливу.

В.О. Лебедєв

ОСОБЛИВОСТІ ОСВІТИ У СУЧАСНУ ІНФОРМАЦІЙНУ ЕПОХУ

Комп'ютеризація всіх сфер суспільної діяльності і повсякденного життя людини – найбільш вражаючий феномен останньої чверті ХХ ст. Інформаційна економіка потребує постійного освіти. Опановуючи нові знання та навички, люди примудряються зберігати стару роботу, незважаючи на технологічну революцію. Як стверджує Дмитро Іванов, ми живемо в епоху науки образів та образів науки. Базові норми, що керували процесом пізнання раніше та стосувалися епохи модерну – факт, відкриття, дослідження – зараз симулюються. В інформаційному суспільстві формальна освіта, розрахована на професійну підготовку учнів, відмовилась від традиційних цінностей і канонів. У ньому не буде вічних істин, моральних кодексів, літературної класики і старої доброї історії батьківщини. Інтернет, що виник у результаті досліджень у військовій сфері, нині дає змогу будь-якому користувачеві, що не має спеціальних знань, користуватися інформаційними ресурсами всієї земної кулі.

Дослідники інформаційного суспільства довели: Інтернет установив нові принципи організації людського буття: мережевий, віртуальний, інтерактивний, – і поширив їх практично на всі сфери людського життя. Це